

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YENİ DÜNYALARDA

SAYI : 27

HAYAL İLE BİLİMİN BULUŞTUĞU YER

MART 2008

TÜRKİYE'DEN BİLİMKURGU HABERLERİ

Caner Keler

TÜRKİYE'DEN BİLİMKURGU HABERLERİ

Doğan Kardeş Çizgi Roman Dergisi, Şubat 2008'de yayın hayatına başladı. Dergi, 1945 yılından itibaren yayınlandığı şekliyle ve hedeflediği kitleden biraz daha farklı olarak, günümüzde yetişkinlere ve gençlere hitap ediyor. Sadece çizgi romanların yayınlanacağı ve aylık olarak çıkacak dergide dedektif hikayelerinden mangaya, kovboy maceralarından bilimkurguya değin geniş bir yelpaze yer alıyor. İlk sayıda gerçeküstü imgelem ustası Alexandro Jodorowsky'nin yazdığı ve Marc Riou ile Mark Vigouroux'ın çizdiği "SÖZ" isimli kısa bilimkurgu çizgi romanı da dergide bulunuyor. Jodorowsky'nin yazıp diğer çizimlerin resimlediği değişik bilimkurgu öyküleri, her ay dergide bulunmaya devam edecek. Dergi, 6 YTL ve 48 sayfa ile satışa sunuldu.

Cnbc-e televizyon kanalında her Perşembe, "Bilimkurgu Filmleri" günü olacak. Şubat ayından itibaren bilimkurgu filmlerinin seçkin ve gişe başarısı elde etmiş örnekleri her hafta ekranlarda yer alacak. Şubat ayında, "Back To The Future" (Geleceğe Dönüş) serisi olan üçleme filmler ile Terminator 3 gösterildi. Her Perşembe saat 22 00'de bilimkurgu severler ekran başına...

Davetsiz Misafir dergisi ekibi, bilimkurgu, siber punk ve siyaset konusunda nitelikli bir yayına imza attı. Varlık Yayınlarından çıkan kitapta yer alan makaleler dört ana başlık altında toplanıyor. Bunlar sırasıyla "Bilimkurgunun Tanımlanması", "Ütopya ve Ütopyaçılık", "Philip K. Dick'in Dünyası" ve "1980 Sonrası Çağdaş Bilimkurgu ve Siberpunk". Eserde ayrıca Türkiye'de bugüne kadar yayımlanmış bilimkurgu dergileri ve ABD'de yayımlanan bilimkurgu dergileri üzerine tanıtıcı yazılardan oluşan üç adet de kısa ek bulunuyor. Bu konuda, kendi internet sayfalarında (www.davetsizmisafir.org) bulunan ve K. Murat Güney'in

yazdığı yazıdan alıntı yaptığımız "Başka Dünyalar Mümkün" kitabı hakkında yazılan tanıtım yazısı aşağıda yer alıyor:

"12 Ekim tarihinde Radikal Kitap ekinde "Başka Dünyalar Mümkün" kitabımız hakkında yazdığınız aşağıdaki bu yazı için Hikmet Temel Akarsu'ya teşekkür ederiz.

Davetsiz geldiler ve uğurlamasız gittiler. Ama iz bırakmayı bildiler. Davetsiz Misafir adlı, 2000'li yılların hemen başlarında kültür ortamlarında tebaruz etmiş dergiden söz etmekteyiz. On sayı yayımlanan dergi, okurumuzun derin bir ilgisizliğiyle yüz yüze kaldıysa da bunu uzun yapmadı. Edebiyatta ve sanatta gerçekten öncü olanın, avangard olanın kaderinin böyle olduğunu bilebilecek, iyi yetişmiş gençlerdi onlar. Seçtikleri alan bilimkurgu idi. Bunun böyle olmasını doğal karşıladılar ve dergi kapanmış olmasına rağmen yollarına devam etmesini bildiler. Nasıl mı? Bilimkurgu kavramının şanına yaraşır bir tarzda, davetsizmisafir.org adresinde güncel yazılarını bulabilirsiniz.

Davetsiz Misafir tayfası, kelamı sanal ortamlara yıkarak, böylece topu taca atıp iç huzuruna erecek modellerden oluşmuyor. Malum aliniz Z Kuşağı bunlar. Zero yılından vizyona girmenin böyle bir şanı var. Söz konusu tayfa kuşağının şanına yaraşır bir iş yapmış; son derecede başarılı bir kitap çıkarmış: Başka Dünyalar Mümkün. Kitabın adına takılıp 90'lı yıllardan itibaren dünya muhalif hareketinin sloganı olmuş bu klişeden yola çıkarak tekdüze siyasi kitaplardan bir tane daha çıktı diye düşünmeyiniz. Başka Dünyalar Mümkün dört dördlük bir derleme. Bilimkurgu, siber punk ve siyaset konularına odaklanmış kitap birçok yönden incelemeye, dikkatle okumaya değer, son derecede nitelikli denemelerden mürekkep."

Bir dönemin kült olmuş, adeta efsane bilimkurgu dergisi, "X Bilinmeyen" yayın hayatına dönüş yapıyor. Derginin internet sitesi www.x-bilinmeyen.org da "Haberler" bölümünde yer alan habere göre derginin yayına hazırlığı devam ediyor. Dergiyi dört gözle bekliyoruz.

Caner Keler

BİLİM HABERLERİ / BİR HABER, BİR KİTAP, BİR FİLM

Caner Keler

BOSTON - Samanyolu'nda Dünya'ya benzeyen gezegenlere sık rastlandığı ortaya çıktı.

Arizona Üniversitesi'nden astronom Michael Meyer, Amerikan Uzay ve Havacılık Kurumu'nun (NASA) Spitzer uzay teleskobuyla, Güneş'e benzer yıldızların yüzde 20, hatta yüzde 60'a yakınının Dünya gibi kayalık gezegenlerin oluşumunu sağlayan şartları barındırdığını saptadı.

Boston'daki Amerikan Bilimde İlerleme Derneği'nin yıllık toplantısında çalışmalarını sunan Meyer, Güneş'e benzer yıldızlar etrafındaki gaz ve tozların farklı evrelerdeki evrimini incelediklerini ve sonuçları yaklaşık 4,6 milyar yaşındaki Güneş sistemimizin evriminin ilk devreleriyle karşılaştırdıklarını söyledi.

İlk bakışta Dünya gibi gezegenlerin oluşma sıklığının Jüpiter gibi gazla kaplı büyük gezegenlerin oluşma sıklığından daha fazla olduğunu anlaşıldığını söyleyen Meyer, bunu heyecan verici bir saptama olarak değerlendirdi.

Meyer, asıl sonuçların Şubat 2009'da fırlatılması beklenen Kepler uzay aracından alınacağını da belirtti.

San Francisco Üniversitesi'nden Debra Fisher de Meyer ve diğer bilim adamlarıyla düzenlediği ortak basın toplantısında, son 12 yılda gezegenlerin nasıl oluştuğunu gösterdiklerini belirterek, "Güneş sistemimiz dışında 250'den fazla gezegen olduğunu saptadık, en şaşırtıcı şeyse bunların çok çeşitli olması. Artık karbon ve su molekülü gibi hayatın temel unsurlarının evrende ortak olduğunu biliyoruz" dedi.

Bilim adamları, uzun süredir Dünya'nın eşsiz olabileceğine inanıyordu, ancak son 10 yıldır Güneş sistemi dışında daha fazla gezegenin bulunması, Samanyolu'nda "hayata" rastlama olasılığının sanıldığından fazla olabileceğini gösteriyor. (AA)

(http://www.gazeteport.com.tr/DUNYA/NEWS1/GP_156665
dan alınmıştır. 19.02.2008)

SETI YARDIM BEKLİYOR

"Dünya dışı uygarlıkları "evden" arama projesi SETI@home, daha fazla gönüllüye ihtiyaç duyduğunu açıkladı. Yaklaşık 8 yıldır süren proje elde edilen yüklü miktarda verinin, gönüllülerin bilgisayarlarına kurdukları küçük bir programla işlenmesine dayanıyor. Günümüze kadar, 5 milyondan fazla gönüllü projeye katıldı. Henüz sonuç vermesi de California Üniversitesi'ndeki Berkeley Uzay Araştırmaları Laboratuvarı'nda çalışan araştırmacılar vazgeçmeye niyetli değil.

SETI@home projesinde katılımcılara gönderilen veriler, dünyanın en büyük radyo teleskopu olan Puerto Rico'daki 305 metre çaplı Arecibo Teleskopu'ndan geliyor. Teleskop, çeşitli bilimsel araştırmalarda kullanılırken, eşzamanlı olarak da akıllı canlılar tarafından gönderilebilecek olası sinyalleri saptamak için sürekli veri topluyor.

Proje yürütücüleri, yakın zamana kadar gönüllülerin katılımıyla elde edilen verileri inceleyebiliyorlardı. Ancak, daha gelişmiş alıcılara donatılan teleskop, artık eskisine göre çok daha duyarlı. Üstelik 7 farklı alıcı sayesinde, gökyüzünün 7 farklı noktasını aynı anda tarayabiliyor. Üstelik bu alıcıların her biri gökyüzünü eskisine göre 40 kez daha geniş bir frekans aralığında tanyor. Öyle ki artık eskisine göre 500 kat veri toplanabiliyor. Elbette bu "uzaylıları" bulabilmek için şansımızın şansımızın arttığı anlamına geliyor. Tabii bu kadar veriyi indirgeyecek bilgi işlem gücü bulunabilirse.

İşte bu nedenle SETI@home projesi yürütücüleri geçtiğimiz ay yayımladıkları bir basın bülteniyle daha fazla sayıda gönüllüye ihtiyaçları olduğunu açıkladılar. Proje şefi Dan Werthimer bu gelişmelerden sonra olası sinyallerin gözden kaçmayacağını düşünüyor" (California Üniversitesi Haber Bülteni, 3 Ocak 2008' den alınarak Türkiye'de Bilim ve Teknik Dergisi Şubat 2008' de yayınlanmıştır)

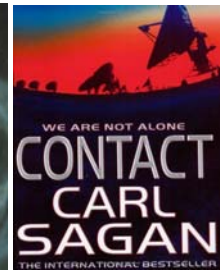
Yukarıda bulunan habere konu olan SETI@home projesi, SETI Institute'in iki teleskopu ile elde ettiği ve gönderdiği radyo sinyal-

leri verilerinin kişilerin evlerinde bulunan ve internete bağlı bilgisayarları aracılığıyla işlenerek tekrar geri gönderilmesi esasına dayanır. Bu şekilde elde edilen verilerden anlamlı sonuçlar çıkartılmaya ve dünya dışından dünyaya sinyal gönderilme olasılığı araştırılmaktadır. Halen tüm dünyada sayıları 3 milyon kadar olan ve gün geçtikçe artan amatör astronomlar ve gönüllüler de kendi çaplarında SETI projesine katkıda bulunuyorlar. Bunun için gerekli olan internete bağlı olan bir bilgisayar ve bilgisayara yüklenmesi gerekli olan bir program (Boinc Manager gibi. Programla ilgili ayrıntılar için <http://bymiy.blogspot.com/2007/06/boinc-manager-nedir.html>).

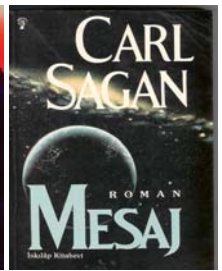
SETI Projesi, daha çok Carl Sagan'ın yazdığı Contact (Mesaj) kitabı ile adını duyurdu. Carl Sagan, ABD'li gökbilimci ve astrobiyologdur. Bilimin popülerleşmesi için yaptığı çalışmalarla da tanınır. Gökbilim ve Uzay Bilimleri profesörü olup astrobiyolojinin öncülerindendir. Popüler bilim kitaplarıyla ve yazımında yer alıp sunduğu ödüllü televizyon dizisi Cosmos (Kozmos) ile dünya çapında tanınmıştır. Dünya Dışı Akıllı Varlık Araştırması'nın (SETI) ilerlemesinde büyük katkıları olmuştur. Yazar, Contact (Mesaj) kitabında, insanlığın dünya dışı başka zeki varlıklarla ilk karşılaşması serüvenini büyük bir ustalıklı ve hayal gücüyle anlatıyor. Ancak roman, sadece bu olağanüstü teması değil, Dünya'da kendi kendimizle ve birbirimizle olan ilişkilerimizi de sorguluyor.

Gökbilimci
Prof. Carl Sagan

Orijinal Baskı
"Contact"

İnkılap Yayınevinden "Mesaj"

Kitap, 1985 yılında yayımlandıktan iki yıl sonra Türkiye'de İnkılap Yayınevi tarafından yayınlanmıştır. Kitabın yayınlanmasından 12 yıl sonra 1997 de gösterime giren ve söz konusu romandan uyarlanan ve Robert Zemeckis tarafından yönetilen film, gişelerde de başarı elde etmiş televizyonda da gösterilmişti. Özellikle Vega Takım Yıldızı yakınlarından gelen mesajı ekibi ile birlikte alan Argus Projesi Müdürü Dr. Eleanor Arroway rolünü oynayan Jodie Foster, çok etkileyici bir performans göstermişti.

Contact (Mesaj)
Film Afişi

Radyo Astronom Müdürü Rolünde
Jodie Foster

İster kitabını okuyun, ister filmini seyredin; hatta en güzeli önce kitabını okuyup sonra da filmini bulup seyredin, bilim ile kurgunun bu güzel buluşmasının tadına varın. Kim bilir, belki siz de SETI projesine gönüllü olmak istersiniz, ...belki de...?

Caner Keler

cankeler@yahoo.com

DİKKAT EDİN

Gözlemci

DİKKAT EDİN

Aşağıda okuyacaklarınız tamamen hayal ürünüdür. Belkide siz öyle olduğuna inanmak istersiniz...

* * *

Öncelikle size kendimi tanıtmama izin verin. Ben onların bana taktığı adla bir gözlemciyim. Bana hep böyle hitap ettiler. İlk gün hariç tabii. Ah o ilk gün. Ne kadar da korkmuşum. Kendi halinde bir gazetecinin nasıl olupta bu galaksinin ufak bir gözlemcisi olduğu beni hep şaşırttı -bu ben olduğum halde-.

1930 yılında, kendi ülkemde saygın bir gazetede ufak bir gazeteciydim. Ta ki bir gece (bu hikaye size tanıdık gelecek biliyorum) bir ışık beni yukarı alana kadar. Önce öldüğümü sandım, fakat aslında daha hayata yeni başlamıştım. Beni eğittiler. Orada başka insanlar da vardı. O yıllarda çok az insan uzayda yalnız olmadığımızı söylüyor ve çevresinde deli diye karşılanıyordu. Onlarla tanışana kadar ben de böyle düşünüyordum.

Sadece bizim saatimizle 10 dakikalık bir yolculuktan sonra onların gezegenine ulaştık. Daha doğrusu ben öyle sanmıştım. Aralarındaki insanlardan biri bana çok uzakta olmadığımızı kendi Ay'ımızda olduğumuzu söyledi.

Fazla uzatmak istemiyorum ben sadece bir Gözlemciyim, daha önce de söylediğim gibi. Bunları yazdığım için cezalandırılacağım, belki de bunu hayatımla ödeyeceğim ama bilgi insanlık için her şeyden daha önemli bu yıllarda. Size göre çok yaşlı bir insanım ama üzerimde yapılan değişikliklerle normal insan ömrünün 3 belki 4 katı daha fazla yaşayabilirim artık. Şu anki yaşım 156.

Anlatacaklarım halkımız (dünya halkı) için çok önemlidir. Çünkü düşmanlarımız bize dost gibi yaklaşıyor. Onlar yüzlerce ışık yılını dakikalarda yutan gemilerle gelecek.

Bu bir kehanet değil. Kesinlikle yanlış anlamayın beni. Ben ne mutlu ve ne yazık ki planlarını görme şansına ulaştım ve hala hayattayım. Bunun ne kadar süreceğini bilmesem de.

* * *

İnsanların kaçırıldıkları ve üzerlerinde deneyler yapıldığına dair anlattıklarının çoğu hayal ürünü. sadece birkaç kişi bu deneyleri hatırladı. Ve anlatmayı düşündükleri zaman yok edildiler. Buna hiç tahammülleri yok. Anlatılanlara kimse inanamayacağını bildikleri halde riske kesinlikle giremezler. En büyük korkuları deşifre olmak ve asıl niyetlerinin açığa çıkması, tıpkı politikacılar gibi.

Kaçırılanlar ayın karanlık yanındaki üslere taşınıyorlar. Çok çeşitli deneyler yaptılar şimdiye kadar. Ve en büyüğü için gezegenimizde bizimle birlikte yaşamaya başladılar. Bir yıl içinde kendilerini açıklayacak ve komşumuz olacaklar. Dünya onlara kucak açmaya psikolojik olarak hazır çünkü. Çünkü sadece birkaç aptal evrende yalnız olduğumuzu söyleyip duruyor.

Beni başka görevlerle bu galaksinin çeşitli yerlerinde görevlere yolladılar. Savaşları yazdım, fotoğrafladım. Gezenlerin yöneticileriyle röportajlar yaptım. Hep onların hizmetinde çalıştım, boyun eğdim. Her şeyi öğrendim ve onlar için şu an bir vatan hainiyim. Çünkü öyle inanıyorlar ki besledikleri, BİLGİ verdikleri bir canlı onlara karşı gelemezdi. fakat unuttukları bir şey vardı: insan bu galaksideki en hain

canlıdır! Şimdi izin verirseniz size dünya vatandaşlarına - kendi evlerinde- yapılanları aktarmak istiyorum.

Deneyler yapıldığından bahsetmiştim. İşte birkaç tanesi:

Deney 1 : Bu ilk olarak bir ülke başkanına yapıldı ve korkuları öğrenildi. Haberi bile olmadı. Beynini incelemek için bir gece başkanı aldılar ve üsse getirdiler. Ben o sırada odamda dinleniyordum. Bir anons duyuldu “*Amerika başkanı başarıyla kaçırıldı. İkinci aşama başlatıldı... Operasyon ekibi ameliyat merkezine..*” Acil bir dilekçeyle operasyonu izlemek için merkezden izin koparmayı başardığımda operasyon çoktan başlamıştı. Adam ameliyat masasında yatıyordu ve beyni kafatası açılarak çıkarılmış, içi özel bir sıvıyla dolu bir kaba konmuştu. İnce kablolar beynin üzerine tutturulmuştu. Kapı görevlisine izin belgemi gösterip izlemek için yaklaştım. Bana oturmamı söylediler. Oturup izledim. Kablolar sizin bilgisayar dediğiniz alete benzer bir şeye bağlanmıştı ve monitörde kelimelerin oluşmasını bekliyorlardı. Bu bekleyiş fazla sürmedi. Bu adam sandıklarından daha zekiydi. Ekranda bir soru belirdi:

- Neredeyim ben?

Operasyonun başı olduğunu sandığım adama doğru döndüler. Hepsini çok şaşırmıştı. Onun ufak bir baş hareketiyle operatörün biri bir başlık kapıp bir sandalyeye rahat bir şekilde oturdu. Kısa bir bekleyişin ardından -ki ben bunun konsantrasyon için geçen bir süre olduğunu sanıyorum- ekranda karşılıklı konuşmalarını okumaya başladık.

- Korkma, güvendesin

- Kimsiniz?

Bu sorusu cevaplanmadı. Bu sırada başka bir teknisyen odaya girdi ve “*Hafıza aktarımı tamamlandı efendim*” dedi.

Neler olduğunu o zaman tam olarak anlayamamıştım. Adamın tün hafızasını ufak bir prizmaya kaydetmişlerdi. İçeri giren adam bunu elinde tutuyordu. “*Güzel. Kapatmaya başlayın. Ben hafızayı inceleyeceğim.*” dedi şefleri olan uzun boylu adam. Diğerleri de beni dışarı çıkmam için uyardılar. O sırada başından beri bana arkası dönük olan adam yüzünü kapıya doğru çevirdi ve hemen kapının yanında göz göze geldik. Beni tanıyordu. Bana da onun yüzü tanıdık görünmüştü. Fakat ikimiz de bir kelime etmedik. Odada sadece insan ırkından ikimiz ve şu an beyninden ayrı duran başkan vardı. “*Ben hafızayla birlikte merkez gezene gidiyorum. Gemimi hazırlayın.*” dediğinde hâlâ gözümün içine bakıyordu. Kayıt prizmasını alıp çıktı ve ben de odama çekildim.

Daha sonra öğrendim ki onlara en ilginç gelen kayıt NASA kelimesiymiş. O gün dünyadaki takvimler 25 Eylül 1955'i gösteriyordu.

Deney 2 : Diğer bir deney de insanların beyin kapasitelerini ölçmek üzere yapılmıştı. Tüm ülkelerin nüfus ve ikametgah kayıtları ta o zamanlar ellerindeydi. Bu onlar için çok kolay olmuştu çünkü idareye gelecek kişileri önceden seçiyor ve onları seçtiyorlardı. Tüm kayıtlar da kendi veritabanlarına akıyordu.

Bir gün Ay merkezine bir adam getirildi. Çok şaşkın bir şekilde sağına soluna bakıyordu. Kıyafetinden anladığım kadarıyla bir çiftçiydi ve çok korkmuştu. Onunla konuşup sakinleştirmemi söylediler (bu bana bir emir gibi gelmişti aslında). Adama kısaca neler olup bittiğini anlattım ve sakinleşeceğini sandıkları adamın daha da heyecanlandığını görünce beni kenara itip adamı bayılttılar.

Bu adamın başına gelen hem güzel hem de çok acı ve üzüntü vericiydi. Beynine tüm dünyanın nüfus ve ikametgah kayıtlarını yüklediler. Ek olarak birde uzaktan kontrol programı yerleştirdiler. Her kobaya yaptıkları gibi alındığı andan itibaren olanları da sildiler ve aldıkları gibi tarlaya bırakverdiler.

Hep şanslı olduğuma inanmışımdır. Adamın gözünden görüntü ve ses olarak üsse yollayan bir program daha vardı ve ben monitörün olduğu odaya çağırılan tek Gözlemciydim. Adam kendine gelinceye kadar boş ve karanlıktı görüntü.

Onu tarlada yoldan geçen iki turist genç buldu. Onlara adlarıyla hitap ettiğinde çocuklarda o da çok şaşırdılar ve bir dakika boyunca birbirlerine aptal aptal baktılar. Adam hem onları tanıyordu hem de ailelerindeki herkesin hatta komşularının ve hatta onların da tanıdığı herkesin adres, telefon ve bütün bilgilerini HATIRLIYORDU.

Tam bu sessizlik anında odadaki başka bir monitörde hatırlanan bu kayıtlar büyük bir hızla geçerken, fazla bir şeyler

olduğunu fark ettiler. Diğer bir monitörde film gibi görüntüler kopuk kopuk belirmeye başladı. Bu görüntüler o hatırlanan insanlarla olan hatıralardı. Birbirleri hakkındaki hatıralar. Bu hatıralarda o çiftçi adam yoktu. İnsanların birbirleriyle olan anılarını seyrediyorduk. O kadar hızlıydı ki aletten dumanlar çıkmaya başladı. devreleri yanıyordu. İlk ekrana döndüğümüzde kaçmakta olan iki genç adam görünüyordu. Çiftçi bilgi yüklemesinden ölmüştü.

DENEY İPTAL EDİLDİ.

Evet sevgili dostlarım. Her gün bunlar gibi onlarca deney yapılıyor gezegeninizde. Böyle diyorum çünkü artık oraya dönmeme izin vermezler ve ben artık Dünyanın vatandaşı olamam. Fakat eğer bu dosya elinize geçerse, bunları diğerlerine de anlatın. Eğer onlardan kaçıp güvenli bir yere ulaşabilirsem (ki şu an içinde olduğum gemi daha ne kadar dayanır bilemiyorum) size bir kayıt daha yollayabilirim. Kim bilir belki o zamana kadar çoktan kendilerini tanıtmış olurlar ama..

ben.....o.z.ma.....mi olur....dikkat....şim..lik.e.veda.... larım...
-- D O S Y A S O N U -- B A Ğ L A N T I K E S İ L D İ --

Gözlemci

(www.bilimkurgu.cjb.net adresinden alınmıştır.)

KİTAPLIK --- MEVKİ UYGARLIĞI

Öner Kaynakdemir

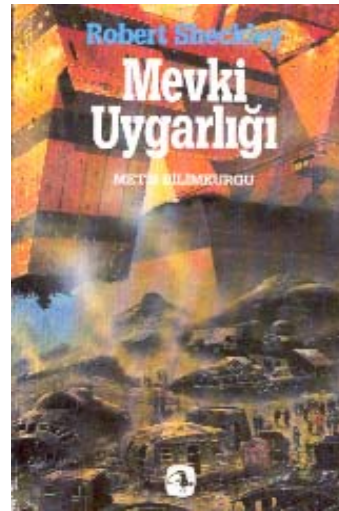
MEVKİ UYGARLIĞI

“...ne tür bir insan? Kendisini boz bulanık görüyordu: bir elinde bir ışın silahını sınıksız tutan, ayaklarının dibinde bir ceset yatan, yüzü olmayan biri. Bu tür bir insan...”

Mevki Uygarlığı, Robert Sheckley'in 1960 yılında yazdığı, dönemin yargılarına uyararak, toplumu ve devleti, iyiyi ve kötüyü, doğruyu ve yanlış acımasızca eleştirdiği bir romandır. Romanda, dış dünyada suç işlemiş kişilerin hafızaları silinerek, Omega gezegenine bırakılmaları, burada hayatta kalabilmek için bu “devlet düşmanı anarşistlerin” kurduğu medeniyet, yaşam biçimleri, inançları ve temelde insanların her ne olursa olsun, anaşinin içinde bile bir takım kurallar oluşturmaya ihtiyaç duyma güdüsü, romanda ustaca işlenmiş.

Robert Sheckley, roman boyunca, kuralların ihtiyaçlarla beraber nasıl oluştuğunu, değersizliğin ve ahlaksızlığın bile bir ahlak olabileceğini yazmış. Omega'da, yasalar ve kurallar vardır, sıkı ve serttir bunlar ama yasayı ustaca atlatana veya cezalar sonucunda hayatta kalabilenlere ödüller vardır. Yani amaç, yasaya uymak değil, yasanın getirdiği cezadan ustaca sıyrılmaktır. Dünya, Omegalılar için çok uzakta kalmıştır, hiç birisi de merak etmezler, Dünya'da geride bıraktıkları hayatı, hatta bu hayatlarını ne uğruna feda ettiklerini. Hangi suçla bu gezegene getirildiklerini düşünmek bile Omega'da bir suçtur; -hemen hemen hiç kimse merak etmez bunları. Sosyal mevkiler, Omega'da çok önemlidir, herkes mensup olduğu sosyal mevkiye göre yargılanır, ve bu sosyal mevkiye göre hareket edebilir, bir nevi kast sistemi vardır ve çok sert bir ayırım söz konusudur. Sosyal mevkiler, iki yolla atlanabilir; rüşvet veya cinayetle. Cinayet suçların en kutsalı sayılır Omega'da, düzenli şenliklerde daha yüksek sosyal

mevkiye mensuplar, düşük mevkidekileri -kendi tabirleri ile kutsal av - serbestçe öldürebilirler. Omega'da herkesin yasal olarak ölüme karşı koyma hakkı vardır, ve sosyal mevki atlamının, piramitin en üstüne çıkmanın en kolay yoludur bu.

Bir kişi, Will Barrent; bu gezegende neden olduğunu, Omega ahlakına ve değer yargılarına karşı gelip, Dünya'da bıraktığı hayatın nasıl olduğunu sorgulayan ...ve hatta daha da ileri giden, cesur bir adamın öyküsü olan Mevki Uygarlığı, ahlak normlarının göreceliliğini ve değişkenliğini, toplum ihtiyaçlarının nasıl yeni kurallar doğurduğu, ve bunu yeri geldiğinde ne kadar acımasız olabileceğinin, kurgusal

bir kanıtı. Benzeri olan Ursula LeGuin'in “Balıkçıl Gözü” ile beraber okunup kıyaslanırsa, toplumsal değerlerin ne kadar geçici ve acımasız olabileceği görülecektir. Mevki Uygarlığı, size çaresizliği ve zaferi, hatta bunların ne kadar geçici olduğunu kanıtlayacak ve insanın en büyük düşmanının her zaman sadece kendi benliği olduğunu anlatacak.

Öner Kaynakdemir

(www.kayipdunya.com sitesinden alınmıştır.)

Not : Bu kitap Metis Yayınları tarafından 1995 yılında yayınlanmıştır.

Y KOMPLOSU

İsmail Yiğit

Y KOMPLOSU

2000’li yıllarda bütün dünyada siyasi analistler, İran’daki mollaların iktidarının son bulmasının, rejimin sıkı baskısı altında özgürlükleri kısıtlanmış kadınların eliyle olacağı fikrinde birleşiyordu; ama hiçbirisi, 12 Şubat 2029 hadisesi çapında bir şeyin olabileceğini tahmin dahi edemezdi. Sadece analistler değil, CIA, MOSSAD, MI6, SVR, GRI dâhil hiçbir istihbarat teşkilatı böyle bir hadiseyi öngöremedi. Dünya, “Kibele’nin Kızları” örgütünü ilk kez o gün, Tahran Özgürlük Meydanı’nda rejimin ellinci yılı kutlamaları için toplanmış bir milyonu aşkın kişinin üstüne gökten çöken toz bulutuyla tanıdı. Kutlamalar kapsamında yapılan uçak gösterilerinin bir parçası olduğu düşünüldüğünden, önce kalabalık tarafından yadırganmadı hiçbir şey. Fakat yükselen boğulurcasına öksürükler ve meydandaki kadınların korku ve şaşkınlık dolu bakışları altında erkeklerin saralılar gibi yere yığılıp, ağızlarından çıkan köpüklerle beraber çırpınmaya başlaması ile ters giden bir şeylerin olduğu anlaşıldı. Birkaç dakika içinde ise tüm holovizyon [1] kanallarında ve hiper-net [2] medya sitelerinde, arkasındaki dev Kibele kabartması önünde eylemi Kibele’nin Kızları adına üstlenen, Amerikan Ordusunun eski mensuplarından General Karpinski’nin açıklamaları flaş haber olarak veriliyordu:

“...Binlerce yıldır ikinci cins olarak sömürülen bütün dünya kadınları adına gerçekleştirdiğimiz bu eylemle tüm insanlığa Kibele’nin yeniden doğuşunu müjdeliyor ve artık yeni bir dünyanın kurulduğunu bildiriyoruz. Biz kadınlar, bu yeni dünyada tarihin nesnesi değil bizzat onu yaratan tanrıçalar olacağız. Binlerce yıldır süren ve ırk, din, coğrafya tanımadan kadınların ruhlarını ve bedenlerini sömüren erkek emperyalizmi, bugün tarihin lağımında hak ettiği yere süpürülmüştür. Güç, artık kadınlardır!...”

Tahran Özgürlük Meydanı’na atılan biyolojik bombanın etkileri son derece şiddetli olmuştu. Havada hızla yayılan virüs, insan DNA’sında Y kromozomu içindeki genlerin bozunmasına ve sonu ölümlü biten katastrofik hücre tepkilerine sebep oluyordu. General Karpinski ise, devam eden açıklamasında yaptıkları şeyin sadece insan evriminin doğal akışını hızlandırmaktan ibaret olduğunu öne sürüyordu:

“...Yapılan tüm bilimsel araştırmaların sonuçları, insanlarda Y kromozomunun gittikçe küçülmekte ve birkaç milyon yıl içinde X kromozomuyla bütünleşerek ortadan kaybolacağını göstermektedir. Bu da erkek ırkının evrimsel süreçte mükemmel insana giden yolda genetik bir sapma olduğunun ispatıdır. Doğa, 300 milyon yıl önce yaptığı hatayı, kendi eliyle düzeltmektedir. Biz, Kibele’nin Kızları, insanlığın saatini en az on milyon yıl ileri aldık!...”

12 Şubat Y komplosunun ardından geçen yaklaşık iki aylık bir süre zarfında, dünya genelinde iki buçuk milyarın üstünde erkek yok oldu. Oğullarını, kocalarını ve babalarını kaybeden on milyonlarca kadın, ortaya çıkan küresel kaos ortamının stresini taşıyamayarak intihar etti. Kitlesele göçler, çöken küresel ekonomi ile birlikte hükümetlerin ve uluslar arası teşkilatların almaya çalıştığı tüm önlemler, acil eylem planlarının yürürlüğe konması, sıkıyönetimlerin ilanı, hiçbir

ama hiçbir tarihi kaydetmediği bu en büyük krizi aşmaya yetmemişti. Tüm dünyada askerî, ekonomik ve idarî kademedeki egemenlerin büyük çoğunluğunun erkeklerden oluşması, gezegen sathındaki keşmekeşi ivmelendiren en baskın etken olmuştu...

- 10 yıl sonra -

Âdem, saatin kaç olduğunu öğrenmek için el bilgisayarına [3] baktı. Sokağa çıkma yasağının başlamasına yarım saat kalmıştı. Ayasofya ile Hürrem Sultan Müzesi (eski adıyla Sultanahmet Camii) arasındaki meydanda, 2035 İstanbul depreminde yıkılan Obelisk’in yerine dikilen Kibele Anıtı’nın bulunduğu Karpinski Parkı’nda oturduğu banktan ayağa kalktı. Meydandaki büyük holovizyonda, sıkıyönetim yasaları uyarınca sürdürülen sokağa çıkma yasağının yarım saat içinde başlayacağı anonsu yapılmakta ve tüm kız kardeşlerin kamu güvenliği adına buna uyması gerektiği, dileyenlerin geceyi meydanda kurulu güvenlik barakasında geçirebileceği söylenmekteydi.

Âdem, ümitsizce el bilgisayarına bir mesaj var mı diye tekrar baktı. O gün de Mehtap kendisiyle irtibat kurmamıştı. Üç gün önce hücre evini basan Kibele devrim muhafızlarının elinden kimlik dönüştürücü [4] sayesinde kıl payı kurtulmuştu Âdem. Fakat zamanı dolmak üzereydi, dönüştürücünün etkisi iki gün sonra geçiyordu çünkü. Bu süre içinde teşkilattan Mehtap aracılığıyla bir haber almalı ve ne yapması gerektiğini öğrenmeliydi.

Az ileride kaldığı otele doğru ilerlemeye başladı. Meydanda devriye gezen muhafızları gördükçe açığa çıkma endişesiyle anlık heyecanlanıyordu, ama serinkanlılığını muhafaza etmesinin hayatî öneminin farkındaydı. Vücudun adrenalini seviyesindeki oynamalar, damarlarda dolaşan nanorobotların işlevselliğini bozabilir ve beden enjeksiyon öncesi haline dönebilirdi.

Otele vardığında resepsiyon görevlisinin yanında duran iki muhafızı fark etti. Son üç gün içinde giriş yapanların kimlik bilgilerini bilgisayardan kontrol ediyorlardı. Önlerinden geçerken bir an uzun boylu olan muhafızla göz göze geldi, adımlarını sıklaştırarak asansöre bindi ve derin bir oh çekti. Geçmişte birkaç teşkilat mensubunun, kimlik dönüştürücü ses telleri ve göğüsler dâhil kaslarda gerekli fiziksel kadınsı dönüşümü sağladığı halde, yürüyüşlerinin farklı olması sebebiyle şüphe çektiğini ve tutuklandığını biliyordu. Kibele’nin Kızları rejiminin uyguladığı erkek ırkı ıslahı programının bir parçası olarak, geçmişte uygulanan biyolojik bombalardan genomlarının farklılık arz etmesi dolayısıyla etkilenmeyen ve hayatta kalabilen nadir erkekler av misali yakalanmakta, bunlar üzerinde de etkili olabilecek yeni biyolojik silah geliştirme deneyleri yapılmaktaydı. Gökkuşağı’nın Çocukları teşkilatının birincil amacı da zaten sayıları bu çok az olan farklı genomlardaki erkekleri korumaya almak, tutuklananları da kurtarmaya çalışmaktı.

Asansör, Âdem’in odasının bulunduğu katta durdu. Odasına geçti yorgun adımlarla ve yatağa uzandı. Az sonra kimlik kontrolü için muhtemelen odaya geleceklerdi.

Aradan birkaç dakika geçmişti ki kapı çalındı. Kalp atışları hızlandı Âdem'in. Olası bir aksilik durumu için lazer şok tabancasını kontrol etti cebinde ve kapıyı açtı. Aşağıda gördüğü iki muhafızdı gelen. Kendi kimliklerini gösterdiler önce, lobide göz göze geldiği uzun boylu olanı konuşmaya başladı:

- İyi akşamlar. Bir soruşturma kapsamında oteldeki müşterilerin kimliklerini kontrol ediyoruz. Lütfen okuyucuya bakar mısınız?

Denileni yaptı ve lazer başlıklı iris okuyucu Âdem'in gözlerini taradı. Muhafızın el bilgisayarının holo-ekranında Âdem'in kimlik bilgileri çıktı.

- Teşekkürler kız kardeş Merve Hanım. DNA kimlik sorgusu için de kan örneği almamız gerekmektedir. Lütfen parmağınızı uzatır mısınız?

Muhafızın uzattığı elektronik şırınganın ucundaki kapsül işaret parmağını kavradı Âdem'in ve aldığı bir damla kanı haznesine analiz için yerleştirdi. DNA bilgisinin işlenmesi ve hipernet yoluyla bağlantı kurduğu merkez karakoldaki kimlik veritabanında mevcut eşleniğinin bulunması işlemi birkaç saniye alıyordu.

Gelen sonucu kontrol için holo-ekranı açtı muhafız. Gördüğü karşısında göz bebekleri irileşti, arkadaşına dönüp işaret etti gözleriyle ve lazer şok tabancasını çıkarırken bağırdı:

- Tutukla çabuk, aradığımız adam bu!

Âdem de silâhına davrandı hemen fakat uzun boylu olan muhafızın savurduğu tekmeyle fırladı elinden tabanca. Yüzüne gelen ikinci tekmesiyle de yere yığıldı. Diğer muhafız yakaladı Âdem'i ve ellerinden kelepçeledi.

Olanları anlamlandıramıyordu Âdem. Gerçek kimlik verisinin sorgu ile açığa çıkabilme ihtimali yoktu, kimlik dönüştürücü önceden yüklenmiş kimliğin gen simülasyonunu da sağlıyordu çünkü. Nasıl anlayabilmişti muhafız onun o olduğunu? Şimdi nasıl kurtulabilirdi? Kaçabilmek için muhafızların her açık anlarını kollamalıydı.

Kafasında bu düşünceler dönüp dururken, duyduğu tiz lazer sesiyle irkildi birden. Vurmuşlar mıydı acaba onu? Tüm bedenini yokladı zihniyle, yaralanıp yaralanmadığını kontrol için; alnından ise terler boşalıyordu. Birden tüm vücudu kasılmaya başladı korkunç bir acıyla, galiba vurulmamıştı ama - "Kahretsin!" dedi içinden- son birkaç saniye içinde yaşadığı büyük heyecan, dönüştürücünün kanına enjekte ettiği nano-robotların işlev dışı kalmasına sebep olmuştu. Gözleri kapanırken son gördüğü kendisine gülümseyerek bakan uzun boylu muhafız ve yerde ensesinden vurulmuş hareketsiz yatan diğer muhafızdı.

İki dakika sonra kendine geldiğinde yatağa yatırılmış olduğunu fark etti Âdem, gözlerini zorlanarak açtı, çıplaktı. Bütün kasları dayak yemişçesine ağrıyordu. Karşısındaki koltukta, uzun boylu muhafızın elinde sigara kendisini süzdüğünü gördü. Koltuğun hemen yanında yerde ise diğer muhafızın cansız bedeni hâlâ durmaktaydı. Muhafız sigarasın-

dan derin bir nefes çekti, kül tablasına bıraktı sigarayı ve:

- Seninle hemen bağlantı kurmadığım için özür dilerim sevgilim.

Âdem şaşkınlık ve gülümsemeyle:

- Mehtap! Öldürebilirdim seni, neden böyle bir şey yaptın?

- Önce tekmelerime karşı koymayı öğrenmen lazım, bu da pek mümkün gözüküyor. - Kahkaha atmaya başladı - Hele de o kıyafetlerle bunu asla yapamazdın! Ama nasıl da korktun, "Aradığımız adam bu!" dediğimde. Unutmayacağım o bakışlarını. - Devam ediyordu kahkaha atmaya -

Başının altındaki yastığı çekip fırlattı Mehtap'a Âdem. Mehtap havada yakalayıp geri fırlattı yastığı ve ayağa kalkarak:

- Çabuk, fazla vaktimiz yok. Seri olmamız lazım. Şimdi, öncelikle şu cesetten kurtulmamız gerekmektedir.

Dedi ve pardösüsünün cebinden birkaç elektronik şırınga ile beraber kimlik dönüştürücüyü çıkardı. Yerdeki muhafızın giysilerini çıkardıktan sonra batırdı iğneyi ve muhafızın karnından bir miktar çekti. Daha sonra muhafızın yüzünü çevirdi ve el bilgisayarıyla videoya çekti, görüntü örneğini kimlik dönüştürücüye aktardı. 'Sentezle' tuşuna bastı ve kimlik dönüştürücü kimlik kopyasını oluşturacak solüsyonu hazırlamaya başladı. Daha sonra içi sıvı azot dolu yalıtılmış başka bir şırıngayı aldı ve muhafıza batırıp enjekte etti, hemen ardından aynı yere diğer şırıngayla içinde nano-çoğaltıcılar bulunan solüsyonu enjekte etmesiyle muhafızın bütün vücudu birkaç saniye içinde kaskatı kesildi, tıpkı bir heykel gibi. Kemerinde takılı copu çıkardı Mehtap sonra ve sert bir darbeye buzlaşmış cesede vurdu, cam kırıkları misali dağıldı etrafa cesedin parçaları. Parçaları toparlayıp naylon bir torbaya koydu ve birkaç dakika sonra cesedin kırıkları kanalizasyonun yolunu tutmuştu bile.

Muhafızın kimlik kopyasının yer aldığı dönüştürücüyü uzattı Âdem'e ve gülerek:

- Yeni kimliğin hayırlı olsun.

Âdem dönüştürücüyü aldı ama yatağa bıraktı, yanaklarından tuttu Mehtap'ın ve gözlerinin içine baktı derin derin:

- Kimlik dönüştürücü kişinin bakışlarını ve bakışlarının anlamlarını değiştiremiyor. Şu an bu bedenin içinde gözlerinin ardında seni görebiliyorum.

Mehtap dudaklarını yaklaştırdı Âdem'e, fakat Âdem elini ikisinin dudaklarının arasına koydu ve:

- Teknik olarak seni aldatmış olurum başka birisine ait dudakları öpersem. Ama sen olursan...

"Haklısın" anlamında başını salladı Mehtap ve cebinden kendi öz kimliğini barındıran şırıngayı çıkarıp kendisine enjekte etti. Titremeye ve kasılmaya başladı, Âdem sınıksı

kavradı ve ellerini tuttu Mehtap'ın. Kendisine geldiğinde Mehtap hâlâ Âdem'in kollarındaydı. Uyandığını fark eden Âdem:

- Hoş geldin sevgilim. İyi misin?

Mehtap'ın cevabı, sımsıkı sarılması ve dudaklarıyla Âdem'in dudaklarını mühürlemesi oldu. Büyük bir hasretle tek vücut oldular, kâinatın öz suyuydu damarlarında dolaşan o an. Bir kadınla erkeğin sevişmesi, Kibele'nin Kızları rejimine karşı işlenebilecek suçların en ağırıydı; ama onlar aşkın ırk, din, ideoloji tanımayan metafizik gücünü her bir hücrelerinde ve ruhlarının bütün kesitlerinde hisseden devrimci Gökkuşağı Çocuklarıydı ve sevişmek, bir Gökkuşağı Çocuğu'nun yapabileceği en devrimsel eylemdi.

Yatakta çıplak bedenleriyle birbirlerine sarılı uzanırlarken, sigarasını söndüren Mehtap, pencereden ışığı odaya vuran aya baktı ve:

- Başaramayacaklar. Çok acı verdiler, veriyorlar, bir müddet daha da verecekler ama başaramayacaklar. Kendilerini Laplace'ın cini [5] zannediyorlar!

- Kibelecilerden mi bahsediyorsun?

- Evet, onlardan. Gezegeni karanlık bir cendereye soktular ve bu cenderenin devamı için en ince ayrıntısına kadar düşündükleri siyasi, ekonomik, teknolojik kontrol mekanizmalarını kurdular. Ama sökmeyecek. Sökmeyecek, çünkü insan iradesine muhalif yapılan her sistem çökmeye mahkumdur. Bir insana, onun iradesine rağmen bir şeyi bir zaman boyunca belki yaptırabilirsin, ama her şeyi her zaman sürecek şekilde yaptıramazsın. Tarih, bu türden bir sürü toplumsal mühendislik projeleri çöpleriyle dolu. Ve bu projelerin tasarlayıcı beyinlerinin küstahlıklarını, kibirlerini ve her zaman bu projeleri eninde sonunda çöktüğü için aptallıklarını fark etmemek imkânsız. İnsan gibi, evrendeki cansız ve şuursuz parçacıklardan çok daha karmaşık, hesaba kitaba gelmez bir varlığın ve bu varlığın oluşturduğu toplulukların yaşam tarzlarını ve geleceklerini şekillendirmeye, kalıplara sokmaya çalışan tüm çabalar... Sonuç itibarıyla bir şekilde soldan veya sağdan, dinsel veya bilimsel öncüllerden, A ideolojisinden veya B ideolojisinden yola çıkıp Laplace'ın cinliğine soyunmak... İnsanlık her zaman tüm bu akıl ve mantığın gereği diye öne sürülen düzenlemelere tekme bastı, yine basacak. Aşkımız, bunun kanıtıdır... Çünkü aşkı kontrol edemiyorlar, edemeyecekler de. Aşkın kural bozucu gücüne güvenecek ve korkmayacağız...

[10 yıl önce, 12 Şubat Y Komplosunun gerçekleşmesinden birkaç dakika evvel]

- General Karpinski, "Kibele'nin Dönüşü" operasyonunun başlaması için emirlerinizi bekliyoruz.

- Aşk sorunu çözülemedi hâlâ, değil mi Albay Âbdar?

- Maalesef efendim. Nadir de olsa bazı erkek bünyelerde kuvvetli aşk duygusu virüse karşı aşamadığımız bir bağışıklık gücü yaratıyor. Bunun, genomlarındaki bir tür farklılıktan kaynaklandığını düşünüyoruz.

- Yarını erteleyemeyiz. Yeni düzende, aşk anakronik bir yanılsama olacak. Ufak sapmalarla sisteme zarar veremezler. Operasyonu başlatın...

* * *

[1] - Teorik temelleri Prof. Dr. Levent Onural'ın 2004-2008 yılları arasında yürüttüğü 3DTV projesi ile atılan ve prototipi 2018'de üretilen, piyasaya sunulması ve yaygınlaşması ise 2020'lerde gerçekleşen, geleneksel televizyon görüntülerini üç boyutlu holografik formda veren cihaz.

[2] - 1960'larda Amerikan Savunma Bakanlığı'nın olası doğal afetler ve nükleer saldırılar ardından dahi iletişimin devam etmesi hedefleriyle başlattığı Arpanet projesinin, 1980'lerde internet adı ile küresel ölçekte sivil kullanıma sunulması ardından devam eden çalışmalar, WiMAX'in tüm gezegen sathına yayılmasıyla 2019'da hiperneti doğurdu.

[3] - Bileklik şeklinde kola takılan, ses komutlarıyla çalışan, gerektiğinde holografik ekranı açılabilen ve hipernet üzerinden görüntülü iletişimi sağlayan kişisel bilgisayar. Piyasaya 2026'da Nokia firması tarafından sürüldü.

[4] - Damardan, nano-robotlar içeren özel bir solüsyonun enjekte edilmesiyle bedenin fiziksel görünümünde ve genetik yapısında önceden programlanmış değişiklikleri gerçekleştiren elektronik şırınga. Kaslara, ten ve saç rengine etki etmesiyle kişi yaklaşık bir dakika süren son derece sancılı bir süreçle başka bir kimliğe bürünebilmektedir. Kimlik dönüştürücü, Kibele'nin Kızları dikta rejimine muhalif "Gökkuşağı Çocukları" teşkilatınca geliştirilmiş bir cihazdır.

[5] - 18. yüzyılda, determinizme iman derecesinde bağlı ve "Fransa'nın Newton'u" payesiyle anılan ünlü matematikçi Laplace'ın önerdiği düşünce deneyinde bahsi geçen, evrendeki tüm parçacıkların konum, hız ve üzerlerine etkiyen bütün kuvvetlerin bilgisine sahip olan hayali cin. Laplace'a göre böyle bir cin, evrenin herhangi bir gelecek zamandaki durumunu bilebilecektir.

İsmail Yiğit

(www.ismailyigit.blogcu.com adresinden alınmıştır.)

KOPYACI

Murat Yılmaz

KOPYACI

Her taraf karanlıktı. O gece gökyüzü bulutlu olduğu için, ay yoktu. Sokak lambalarının aydınlatamadığı yerlerde, hafif sisten dolayı, hiçbir şey görülemiyordu. Bu saatte kapısının çalınmış olmasından dolayı Vener'in içine şüphe düşmüştü. Yalnız yaşadığı için kendisini pek ziyarete gelen olmazdı. Zaten bu saatte kimse ziyaret için gelmezdi. Kapının gözetleme deliğinden baktı. Kapının önünde duran uzun boylu, iyi giyimli adamı tanımiyordu. "Sanırım yanlış adrese gelen biri" diye düşündü.

"Evet , Kim o ?" diye seslendi.

"Bay Tese, Lütfen kapıyı açın. İsmim Toron, Aref Toron,"

Vener, kendisine soyadı ile seslenildiği için kapıyı hafifçe araladı. Karşısındakine karşı ihtiyatı elden bırakmadığını açıkça belli ediyordu.

"Bay Tese oldukça uzak bir yoldan geldim. Gerçekten uzak. Müsaade ederseniz ?" diyerek evin içini eli ile işaret etti Toron.

"Bay Toron sizi kırmak istemiyorum ama hiç bir şeye ihtiyacım yok." diyerek çekingenliğini biraz daha ortaya koydu Vener.

"Konu Çekimsel İletişim ve sadece siz bize yardımcı olabilirsiniz," dedi adam.

Bu sözler üzerine Vener, kapıyı iyice araladı ve yabancının içeriye girmesine izin verdi. Adam gayet saygılı davranıyordu. Salonun ortasında durarak Vener'in kendisine yer göstermesini bekledi. Toron oturduktan sonra Vener pencereye giderek perdeyi hafifçe aralayıp dışarıya baktı. Tekrar geriye dönünce,

"Herhalde bir aracınız yok ?" dedi.

"Hayır, bir araçla gelmedim."

"Uzun yoldan geldiğinizi söylemiştiniz. Eğer ... ?"

"Bay Tese izin verirseniz hemen konuya girmek istiyorum. Benim niçin burada olduğumu hemen açıklayabilirsem sanırım ikimiz de rahat edeceğiz," dedi Toron.

"Haklısınız," dedi Vener. "Buyurun lütfen,"

Toron ceketinin cebinden bir kutu çıkardı. Kibrit kutusu büyüklüğündeki kutuyu açarak önündeki sehpanın üzerine bıraktı. İçinde büyükçe bir jel şekerlemeye benzeyen yarı şeffaf bir şey vardı. Adam ceketini çıkartarak koltuğun arkasına bıraktı.

"Bu gördüğünüz bir ikileyici bay Tese. Büyük kütlelerin çekim alanlarında kullanılıyor. Şu üzerinde gördüğünüz kumanda tuşları yardımı ile istediğiniz cismin kopyasını çıkartabilirsiniz," diyerek cihazın üzerindeki renkli

düğmeleri gösterdi.

Toron daha sonra pantolon cebinden bir madeni para çıkardı ve sehpanın üzerine bıraktı. Seri hareketlerle tuşlara basarken bir taraftan da anlatmaya devam ediyordu.

"Kopyasını yaptığınız maddenin bilgileri hafızada tutulur ve daha sonra kopyaladığınız maddenin istediğiniz bölümünü tekrar oluşturabilirsiniz."

Son sözlerini söylerken sehpanın üzerinde bir madeni para daha belirmiş yanında bir tane de üçgen şeklinde kesilmiş para parçası oluşmuştu.

"Neler oluyor ? Nasıl bir sihir gösterisi bu ?" diye sordu Vener. Eğilmişti, paralara yakından bakıyordu.

"Elinize alabilirsiniz. Biraz önce cebimden çıkardığım paranın biri aynı biri de bir parçası olan iki kopyasını yaptım."

"Aşınmalar bile aynı," dedi Vener şaşırılmış bir ifadeyle.

"Eksiksiz olarak kopyalandılar. Hatta kopyalama sırasında üzerlerinde bulunan organik maddeler bile," dedi Toron.

Vener biraz şaşkın biraz meraklı bakışlarla adamı süzdü. Bir gece vakti evine gelmişti. Üzerinde gizli olarak çalıştığı çekimsel iletişim hakkında konuşacağını söylemiş şimdi de gayet iyi bir sihirbaz gibi gösteriler yapıyordu. "Bekleyelim bakalım daha neler olacak bu gece ?" diye düşündü.

"Bir meyve suyu alır mısınız ?" diye sordu.

"Kendiniz için bir bardak getirmeniz yeterli" dedi Toron.

Vener kendisine bir bardak kuşburnu şurubu aldı ve tekrar oturduğu yere döndü. Bardağı masasına bıraktı. Bir yudum almak üzere uzanacaktı ki Toron'un sesi ile durdu.

"İzin verirseniz bay Tese," diyerek elindeki ikileyicinin tuşlarına dokunmaya başladı adam.

Bir süre sonra sehpanın üzerinde iki tane bardak duruyordu. Yeni bardağın oluşması birdenbire gerçekleşmişti. Toron sonradan oluşan bardağı alarak bir yudum içti. Başıyla Vener'e içebileceğini işaret etti. Vener de kendi bardağı alarak sevdiği içeceği yudumlamaya başladı.

"Sanırım hikayenize başlasanız iyi olacak," dedi Vener.

"Evet, yeterince gösteri yaptık değil mi ?" diyerek gülümsemi adam.

Adam elindeki ikileyicinin birkaç tuşuna basarak daha önce kopyalamış olduğu paraları yok etti. Koltuğa oturarak meyve suyundan bir yudum aldı. Anlaşılan nereden başlayacağını hesaplıyordu.

"Bu olaylar başladığında ben 19 yaşındaydım. Üniversiteye yeni başlamıştım. Deneylerle çalışmak her zaman hoşuma

giderdi. Bir gün bizim üniversitenin fizik laboratuvarında çok yoğun bir madde elde etmek için deneyler yapıldığını öğrendim. İzin almam zor oldu fakat önceleri izleyici olarak deneylere katılmaya başladım. Bu arada laboratuvarda yapılan deneylerde asıl amacın, maddeye daha fazla bilgi depolanmak olduğunu öğrendim. O laboratuvarda bir santimetreküp osmiyum-hidrojen bileşiğine 800 terabayt bilgi depolanabiliyordu. Şimdi daha fazla olduğunu biliyorum ama bu söylediklerim on yedi yıl önceydi. Üretilen depolama çubukları hali hazırdaki mevcut bilgilerin yedeklenmesi için kullanılıyordu. Çubukların üretimi uzun ve zahmetli bir işti ve verilerin depolanması aylar alabiliyordu.”

Ev sahibinin önemsemez bakışlarını fark edince,

“Meraklanmayın sizinle ilgili kısma geleceğim,” diyerek devam etti.

“İlk oluşturulan yoğun maddelerin çok iyi korunmaları gerekiyordu. Işıktan etkilenmeleri bile üzerlerine kaydedilen verilerin bozulmasına yol açabiliyordu. Bu yüzden soğuk dolaplarda karanlık bir cıva küvetinde saklanıyorlardı. Cıva titreşimleri soğurduğu için oldukça fazla işimize yaramıştı.

Sonradan fark edildi ki, ne kadar korursak koruyalım, maddede yerçekimi yüzünden, istenmeyen veri değişimleri oluşuyordu. Alt tarafına baskı yapan maddenin kendi kütlesi o bölgedeki veriyi değiştiriyordu. Ondan sonra çubuk yönteminden vazgeçerek cıva içerisinde yüzen defter yapraklarına benzer maddeler üretmeye başladık. Ama büyük kütlelerde üretmediğimiz için veri alanı ile ilgili sorunlar oluşmaya başladı. Ayrıca bir derece bile sıcaklık farkı oluşmamalıydı. Değişen ısı yine verilerde değişime yol açıyordu. Bir şekilde çevre koşullarından etkilenmeyen yüksek yoğunlukta ve büyük hacimlerde maddeler üretmeliydik.

Bir gün televizyonda film seyrederken aklıma bir fikir geldi. Uzayda, güneş sisteminin dışında, çekim etkisinin önemse-meyecek kadar az olduğu bir yerde, kapalı kutu içerisinde muhafaza edilecek maddeler iyice korunabilir ve istenen hacimlerde üretilebilirdi.

Fikrim bir dereceye kadar kabul gördü ve uzayda veri deposu oluşturmak görevi benim sorumluluğuma verildi. Yine de dünyada çalışmalar devam edecekti. Çünkü kaydedilecek bilgilere ulaşmak için saatlerce beklemeye kimsenin tahammülü yoktu. Benim sorumluluğumdaki projede sadece, uzun zaman bekleyecek ve olası dünya dışı uygarlıklara insanlığın dağarcığındaki bilgileri aktarmak görevi üstlenecek bilgiler depolanacaktı.

Bir ışık saati uzaklıkta çalışmalara başladık. Gidişimiz on altı ay sürdü. Bu on bir yıl önceydi. Şimdi en hızlı gemiler on dört ayda bahsettiğim uzaklığa ulaşabiliyorlar. Uzakdiyar adını verdiğimiz projeye ilk veriyi girmeye başlamamız üç yılımızı aldı. Yanımızda götürdüğümüz dokuz yüz yirmi pentabayt sıkıştırılmış bilgi o sırada dünya üzerinde örülü bilgi ağındaki tüm serbest veriyi kapsıyordu. Bu miktar tüm kayıtlı bilginin milyonda biri bile değildi. Sadece okul kütüphanelerinde bulabileceğin anlamdaki bilgileri götürmüştük. Biz dünyadan ayrıldıktan sonraki toplanan veriler radyo sinyalleri ile ulaştırılıyordu. Biliyorsun bu sinyaller bize bir saat sonra erişebiliyordu.”

Vener “Fizik konusunda epey bilgim var,” diyerek adamı onayladı.

Uzakdiyar’da ilk gidişte otuz kişilik bir personele sahiptik. Orada geçirdiğimiz yedi yılın sonunda ekipten yirmi iki kişi geri dönünce sekiz kişi ile çalışmalara devam ettik. İstasyonda oluşturduğumuz kapalı mekandaki süper yoğun maddeye güncellenen verileri kaydetmek için, gerekli osmiyum daha otuz yıl idare eder diye düşünüyorduk. Fakat yaşanan bir kaza sonucunda hem iletişim sistemimiz zarar gördü hem de hammaddemizin yarısını kaybettik. Zeytin tanesi büyüklüğünde bir meteor yedek osmiyum deposunu parçalamıştı. Dünya ile iletişim kurduğumuz anten de o ünitede idi.”

Vener’in soğuk bakışlarına cevap olarak “Hızlı bir şekilde anlatmaya çalışacağım. Birazdan konu anlaşılacak,” dedi.

Vener “Daha iyi olur. Yani hızlı biçimde anlatmanız,” diyerek adamı dinlemeye devam ettiğini belirten bir el işareti yaptı.

“Uzakdiyar’la beraber kaybolmuştuk. Bir süre ne yapacağımızı bilemedik. Sonra kurtulmak için çalışmaya karar verdik. En azından dünyaya mesaj gönderebileceğimiz bir yöntem bulmalıydık. Yeni bir elektronik araç yapmak için hiçbirimizin yeterli bilgisi yoktu. Sadece yoğun madde üreterek o maddeye bilgi depolama yöntemlerini biliyorduk. Ne demişler “Elindeki tek alet çekiç olan kimse her problemi çivi olarak görür.” Sorunu yine kendi yöntemlerimizle çözdük. Ama başarıya ulaşmamız iki yılımızı aldı.”

“Başardığınız belli oluyor,” dedi Vener. “Yoksa bu gece vakti tüm bunları bana anlatamazdınız.”

Adam devam etti.

“Biz veri depolama ünitesi oluştururken şu metodu kullanıyorduk. Veri girme işlemi madde oluşturulurken yapılabilirdi. Yeni girdinin adres bilgisini taşıyan bir molekül en, boy yükseklik ve maddenin merkezindeki referans noktasına uzaklık bilgilerini tutar ve böylece üç boyut ve referansa uzaklık bilgileri ile istenen verinin tam yeri moleküler bazda kaydedilmiş olur. Atom tabancaları ile osmiyum-hidrojen molekülleri belirtilen koordinata yerleştirilir. Veri tekrar okunurken yine aynı koordinat bulma yöntemini kullanan gamma ışını tarayıcıları tarafından okunur.

Kaydedilmiş verilerden uzak mesafelere mesaj gönderecek bir cihazın nasıl yapılacağına ilişkin bilgiler edinmeye çalıştık. Bir kaynakta karışımına anladığımız dilden bir veri çıktı. Üç boyutlu tasarım programları ile hazırlanmış olan ve uzay gemilerinde kullanılan tipte bir iletişim cihazı verileri bulduk. Aynı kaynakta cihazın yüksek frekanslı manyetik alanda ve yoğun radyasyon içerisinde kalitesini koruduğuna dair test sonuçları da bulunmaktaydı. Bu test sonuçları bize, cihazın moleküler seviyede element yapısı ve bu elementlerin üç boyutlu dağılım koordinatlarını veriyordu. Bu bilgi başkaları için fazla değer taşımayabilirdi ama bizim için kurtuluş yolunu gösteriyordu.

İşte tüm geleceği değiştirebilecek olan buluşumuz o tarihten sonra şekillendi. Önce gamma tarayıcısının çalışma prensibinde, referans noktası alanında küçük değişiklikler yaptık. Uzakdiyar gemisine uzun bir çubuk ekleyerek referans kütlesini bu çubuğun ucuna yerleştirdik. Tarayıcı yardımı ile istasyonun moleküler düzeyde tam bir taramasını yapıp bu verileri süper yoğun veritabanına kaydettik.

Sıra yapacağımız iletişim cihazına gelmişti. Hammadde deposunu yeniden oluşturduğumuz atom tabancalarını her molekül için farklı depodan element toplayacak şekilde düzenledik. Sonuç beklediğimizden de mükemmel oldu. Önce geminin bir çok yerinden söküp hammadde depolarına yerleştirdiğimiz parçalar atomlarına kadar ayrıştırılıp saf elementler haline dönüştürüldü. Sonra her bir element atomu referans noktasına göre görev alacağı koordinatta yeni moleküller oluşturmak üzere atom tabancaları tarafından odaklandırıldılar. Birkaç dakika içerisinde iletişim cihazı gözlerimizin önündeydi.

Sevinç çığlıkları içerisinde cihazı çalıştırdık. Ama sıra mesajın gönderileceği adres girilecek olan komuta gelince sevincimiz kursağıma tıkanmıştı. Karşı adres bilgisi kaybolan çanakla beraber uzayda kaybolmuştu. Yine bir karamsarlığa düştüğümüz dönemde, ekipten Yaman adındaki bir kızın önerisi ile hayatımız kurtuldu.

Gamma tarayıcısı işletmeni olan genç kızın önerisi ile uzayda kaybolan antenimizi aramaya başladık. Var olan yakıtımızla erişemedik ama tarayıcı yardımı ile moleküler yapısını çıkartabilirdik. Anteni bulduk fakat ilk taramalarımızda yeterli kadar detaylı veri alamadık. Sonra ilk üretimde kullandığımız radyasyon taramasını yapmayı kararlaştırdık. Üzerine odakladığımız gamma tarayıcısı ile antenin güneşe bakan tarafında bir milimetre uzağında, iki boyutlu bir tarama gerçekleştirdik. Burada sadece radyasyon miktarını ve oluşturduğumuz sanal düzlemdeki izdüşümlerini ölçtük. Aynı anda işlemi tam ters tarafında tekrarladık. Elimizde farklı elementlerin farklı miktarlarda soğurduğu ışınım farkını iki boyutlu koordinatta gösteren bir tablo oluşmuştu.

Atom tabancalarının lazer odaklayıcıları ile geminin bir haftalık enerjisini harcayarak, anten üzerinde bir gram osmium kütlesi oluşturduk. Böylece dengesi değiştiği için yönü de değişen antenin bir kez daha ışınım taramasını gerçekleştirdik. Bu yorucu ve zahmetli bir o kadarda ince detay araştırması gerektiren işlemleri tamamladıktan sonra Uzakdiyar'da antenin tam bir kopyasını yaptık. Bu arada büyük riske de girdik. Hammadde olarak kullandığımız bazı parçalar yüzünden istasyonda yaşam destek üniteleri arızalandı.

Sonunda kaybolan antenimiz tekrar elimizdeydi ve çalışıyordu. Böylece ilk yaptığımız iletişim cihazına da ihtiyacımız kalmamıştı. Ama onun sayesinde kopyalama metodunu keşfetmiştik. Onu hala saklıyoruz.

Dünya ile ilk konuşmalarımız çok duygu yüklüydü. Hemen dünyaya dönmek için can atıyorduk. Ama temasa geçtiğimiz yerden bize sorulan sorular ve verilen bilgiler kafamızı karıştırdı. Son iki yılda hayatımızı kurtarmak için yaptığımız çalışmalar ile ilgili tüm haberler askeri alana taşınmıştı. Bizden, gönderilen askeri gemiye tüm yaptıklarımızı çalışır vaziyette yüklememizi istediler. İşte tam bu haberden sonra paranoyamız maksimum sınıra ulaştı. Zaten uzayda paranoya her zaman kalbini sıkıştır insanın."

"Pek fikrim yok," dedi Vener."

Adam devam etti. "Cihazları çalışır vaziyette gelen gemiye yükledikten sonra büyük olasılıkla katledilecektik. Böylece bu teknolojik gelişme bir sır olarak hükümet tarafından yürütülecekti. Gemi yola çıktıktan dört ay sonra iletişim antenini çalışmaz hale getirdik. Tüm hazırlığımızı gelecek gemiyi ele geçirmek üzere yaptık. İşin kötü tarafı bek-

lentilerimizde haklı da çıktık.

Şimdi gördüğünüz gibi karşıdayım. Birkaç aydır kimse-nin bilmediği bir yerde saklanıyoruz. Hiçbir hükümete bağlı olmadan, tamamen insanlığa hizmet etmek üzere kendini işlerine adanmış yirmi bir kişi olarak çalışıyoruz. Pek de yasal olmayan bazı yöntemlerle mali sorunlarımızı da halletmiş bulunuyoruz."

Gülümseyerek cebinden çıkardığı madeni parayı gösterdi.

Vener "Gerçekten etkileyici bir hikayeniz var. Peki ben-den ne istiyorsunuz ?" diye sordu.

Toron "Gravitokomünikatör" dedi. "Tabii sizinle birlikte,"

Aslında tahmin etmiyor değildi ama yinede Toron'un söyleyeceklerini duymak istemişti. Vener'in evinde, gizlice üzerinde çalıştığı proje kütle çekim ile ilgiliydi. Bu konuya yatırım yapan şirket, Vener'in geliştirmeye çalıştığı cihaz tam çalışır hale gelinceye kadar konu hakkında konuşulmasını dahi istemiyordu. Vener, cihazın bu evde olduğundan, Toron'un haberi olduğunu öğrenince şaşırılmıştı. Şirket cihazı Vener'le birlikte ülkenin ücra yerleşim yerlerinden birine göndermişti. Vener henüz bekar olduğundan hiç sorun çıkmamıştı. Hata daha rahat çalışabileceği için bu duruma sevinmişti bile. Ne de olsa kendisini sürekli gözetleyen amirleri olmayacaktı.

Oturduğu kasabada az tanınırdı. Mutfak ihtiyaçlarını telefonla sipariş eder, dışarıya çıktığında da genellikle kasabada tek olan sinemaya giderdi. Şu ana kadar kendini iyi korumuştı.

Üzerinde çalıştığı Gravitokomünikatör veya kendi verdiği isimle kütleçekim büyük cisimlerin kütle çekiminden etkilene-meyen bir alan içerisinde bağımsız kütle çekimler oluşturmak üzere tasarlanmıştı. Bu, Vener cihaz üzerinde çalışmaya başladığında, hali hazırda çalışan bir özellikti. Vener'in asıl uğraştığı konu cihaz içerisinde kütle sürekli değişen yoğun maddelerle çalışarak eş zamanlı iletişim metodu oluşturmaktı.

Son hafta çok iyi bir gelişme yaşamıştı. Azerbaycan'dan gelen kargodan basketbol topu büyüklüğünde küre şeklinde saydam bir cihaz ve bu cihazla beraber çalışacak elektronik aletler çıkmıştı. Vener ihtiyacı olan bu cihazı, şirketten sipariş etmiş sayılırdı.

Altı ay kadar önce kütle değişiminin eş zamanlı iletişim için elzem olduğunu keşfetmişti. İletişimin gerçekleşmesi için iki seçeneği vardı. Ya kütleler arası uzaklığı sürekli değiştirecekti -çünkü çekim gücü aradaki mesafenin karesi ile ters orantılıydı, ya da iletişimde kullanılan maddelerden birinin kütleleri sürekli değişecekti. Mesafe değişimi çok zor bir işti ve ölçümlerde pek verimli sonuç vermiyordu. Kütle değişimi ise hem çok verimli sonuç veriyor hem de ayrı bir ölçüm mekanizması gerektirmiyordu. Hem de eş zamanlı bir veri değişimi oluşturabiliyordu. Zaten galaksinin çeşitli yerlerine serpilmiş pulsarlarda benzer bir durum doğal olarak gözlemleniliyordu.

Şirkete gönderdiği isteğinde yapay bir puslar yapmalarını istemiş ve bunun atomlarında nötron miktarını değiştirebilecek bir ek donanım sipariş etmişti. Bu cihazın yapılıp yapılamayacağı hakkında en ufak bir fikri yoktu ama şirketin talimatları bu yöndeydi. Ne gerekliyse istenecekti. İsteğin gerçekleştirilebilir olup olmadığı şirket tarafından yorumlanırdı. Vener yapılamaz olarak düşündüğü bir çok cihazın siparişinden bir hafta sonra elinde olduğuna çok defa şahit olmuştu.

Şimdi ise, cihazın varlığını bilen ve mantıklı açıklamalarına yaptığı sihirbazlıklarla delil gösteren Toron ile konuşuyordu.

“Bende olduğunu nereden biliyorsunuz ?” diye bir soru daha sordu Vener.

“Çünkü. Cihaz size doğru kargo ile yola çıktıktan sonra onu yapan kişi bizim ekibimize katıldı,” diye cevapladı Toron.

“Ve benden cihazı da yanıma alarak sizin grubunuza katılmamı istiyorsunuz,” diye tahmin yürüttü Vener.

“Sizi davet ettiğimiz doğru. Ama cihazı yanınıza almanıza gerek yok,” diyerek cebindeki şeffaf cihazı gösterdi Toron.

“Peki gelmek istemezsem ?” dedi Vener.

Aslında içinden Toron’la beraber gitme isteği duymaya başlamıştı. Uzun yıllardır yalnız yaşamasından kaynaklanan herkese ters davranışlar gösterme alışkanlığının önüne geçemiyordu.

“Nilenay’ın sizi beklediğini söylesem ? İki ay önce katıldı aramıza. Eğer gelmekte tereddüt ederseniz kendisinin selamını ve sevgilerini gönderdiğini söylememi istedi benden,” dedi Toron.

Vener’in gözleri parladı. Toron bu ışıltının anlamını hemen anladı. Vener daha bir şey söylemeden şeffaf tarayıcısını masanın üzerine koyup tarama işlemini başlattı.

“Haydi hazırlanın bay Vener,” diyerek elini gözleri yaşaran adamın omzuna koydu. “Fazla bir şey almanıza gerek yok tarayıcı tüm ev içeriğini tarayacaktır. Tüm ihtiyaç duyduğunuz eşyalar yeniden oluşturulabilir. Bu arada benim cihazların bulunduğu odada yapmam gereken bazı işlerim var,” diyerek cihaz odasına girdi. Daha önceden ezberlediği şekilde bazı fiziksel değişiklikler yaptı ve bilgisayar programında bazı temel fonksiyon farklılıkları oluşturdu. Yaptığı değişiklikler, sonradan bu proje üzerinde çalışacak olan kişileri yanlış bir yola sevk edecekti.

“Birilerinin yeniden yapmaları zor olacak. Herkes sizin bilinmeyen bir şekilde ortadan kaybolduğunuzu düşünecekler,” diyerek Vener’e açıklama yaptı.

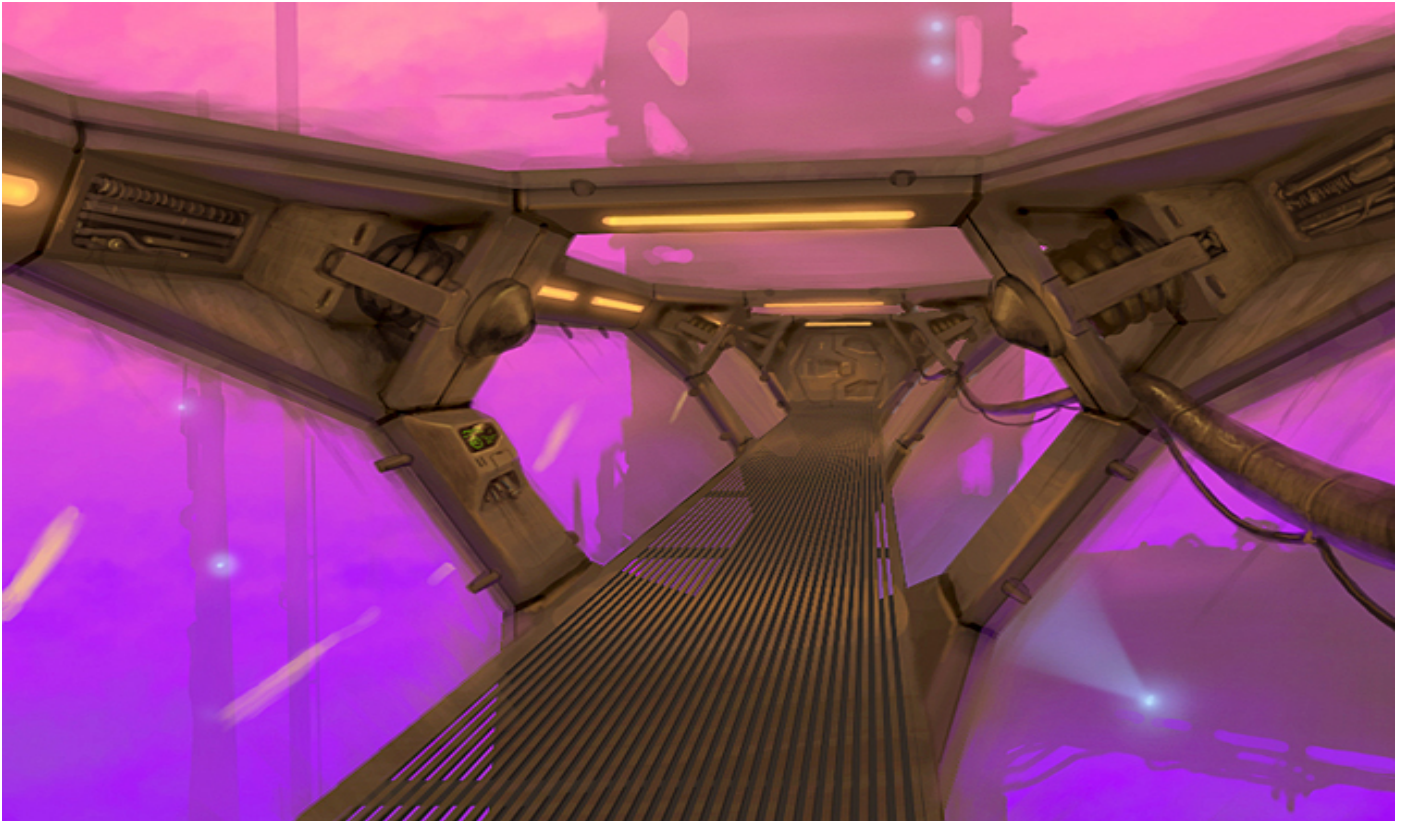
“Son bir soru daha,” dedi Vener. “Neden bu zamanı beklediniz ?”

“Bir kere kopyalama cihazlarının ihtiyaç duyduğu hammadde sorununun çözülmesi gerekliydi. Bu da size geçenlerde gelen küre ile halledilmiş oldu. Proton ve nötron sayıları değiştirilerek elementler arası geçiş yapılabilir artık. Anlayacağınız simya ilmi yeniden keşfedildi...”

Konuşmalarına devam ederken kapıyı kapatarak evden çıktılar. Daha sonra sözleri duyulmaz oldu.

Murat YILMAZ

(www.gizlivadi.com adresinden alınmıştır.)

MARS'IN GÖZLERİ

Afşar Çelik

MARS'IN GÖZLERİ

- Yani o günden beri hiçbir ilerleme yok, öyle mi?
- Yok doktor hanım... Sanki ilâçlar, rüyalarını daha fazla tetikledi.
- Hımmm... Aklıma bir yol daha geliyor bunun için ama... Sizi ikna edebilir miyim, bilmiyorum?
- Nedir?
- Derin hipnoz uygulaması... Rüyaların kökenlerine ulaşmakta oldukça etkili bir yöntemdir.
- Bildiğim kadarıyla canı yanmıyordu, değil mi?

Doktor rahatlatıcı bir tebessümle:

- Doğru biliyorsunuz. Tabii “ruhunun yaraları” dışında...
- Ama yani... Bu yaşta bir çocuğun ruhunun ne gibi bir “yarası” olabilir ki?
- Keşke büyüdüğümüzde çocukluğumuzu bir kenara atmasak. Sizin için “normal” görünen pek çok davranış, onda ihmal edildiği duygusunu uyandırabilir... Eminim şu an bile o günlerden kalan, sizde bu duyguyu uyandırmış bir hatıra-nız vardır?
- Yani... Elbette var ama... Bunların hiçbirisi bütün oyuncak bebeklerimin gözlerini çıkarmama sebep olmadı!
- Çocukların ne kadar hassas olabileceklerini korkarım biz profesyoneller dahi çoğu zaman yeterince hatırlamıyoruz.
- Ah doktor hanım! Oysa öyle iyi bir kızdır ki... Hiçbir arkadaşına zarar vermez. Hiçbir canlıya kötülük yapmaz. Onu evde görseniz “dünyayı korumak” için doğduğunu düşünürsünüz.

Doktor yine gülümseyerek:

- Onu yeterince gördüm ve evinde de yeterli ilgi ve sevgiyi gördüğünden eminim, yine de izin vererseniz...
- Elbette! Onu bu huzursuzluktan kurtarmak için ne gerekiyorsa yapalım, lütfen!...

* * *

Küçük kız için doktorun muayenehanesi her zaman ilginçti, sevimliydi. Odanın orasına burasına dağılmış oyuncaklar, nereden geldiği belli olmayan, gözü yormayan bir ışık, doktoru ailesiyle gösteren bir sürü resim, çizgi film kahramanlarının afişleri ve... İnsanı, üstlerine atlaması için çağırın pofuduk koltuklarıyla burası insanı “eritiyordu”.

Daha da önemlisi, başka bir çocuğun annesi olmaktan başka bir farkı yok gibi görünen doktoru ne zaman görse hep ona sarılmak isterdi. Hele kapıdan her girişte sanki tesadüfen oradaymış gibi kendisine ikram edilen çikolatalı sütle burası bir hayal evini andırırdı.

- Oooo! Kimler gelmiş, kimler! Şansa bakar mısınız? Ben de tam çikolatalı süt içmek üzereydim!
- Doktor teyzeee!...
- Efendim canım?
- Ben aslında o sütü benim için hazırladığını biliyorum!
- Seni küçük cadı muhallebisi, seni! Bak, bak, bak! Neler de biliyor mus?

En çok, doktor teyzenin ona “küçük cadı muhallebisi” demesini seviyordu. Bu, aralarında özel bir selâmlaşmaydı.

- Nereden biliyorsun?
- Önceden görüyorum ben seni!..
- Hadi canım! Gerçekten mi?
- Tabii! Buraya gelmeden önce seni düşününce “pıt” diye ne yaptığını görebiliyorum!
- Yapma ya! Demek “pıt” diye? Vallahi nefis bir hayal gücün var! Pekiii! Bana neden bebeklerinin gözlerini çıkardığını da söyler misin?
- Ondan konuşmak istemiyorum!
- Peki ama neden? Seni korkutan bir şey mi var?
- Evet...
- Bana anlatır mısın?
- Hayır!
- Peki... Haaaaağ! Çok uykum geldi, biliyor musun?
- Neden? Çok mu uykusuz kaldın?
- Evet... Aslında şu pofuduk koltuklarda seninle biraz şekerleme yapmak isterdim.
- Niye ki? Senin çocukların yok mu? Onlarla uyusana?...
- Onlar artık kocaman oldu. Hem artık seninki gibi rüyalar görmüyorlar...
- Benim rüyalarım hep güzel olmuyor ki...
- İnanmıyorum! Gerçekten mi? Ama ben çocukken hep şekerler, pastalar görürdüm?

Küçük kız ellerini çırpıp kahkahalar atarak:

- Yalancını, yalancını!
- Bana “yalancı” mı dedin seni küçük cadı muhallebisi!? İstersen uyuyalım da gör nasıl pastalar varmış, benim rüyalarımda!
- Ben senin rüyanı nasıl görebilirim ki? Rüyalar paylaşılır mı hiç?!
- Aaaaa! Sen bunu bilmiyor muydun?
- Haaaayır! Annem bana bunu hiç anlatmadı?
- Bu bir sır! Sakın başka kimseye söyleme! Biz doktorların arasındaki bir sır! Ne zaman canımız pastadan evlere gitmek istese hep beraber uyuruz!
- İnanmıyorum! Olmaz öyle şey! Siz artık büyümüşsünüz!
- Bana bak! O sıkıcı tıp kongrelerinde o kadar doktor niye bir arada uyuyor, sanıyorsun ha!?
- İnanmıyorum, inanmıyorum!

Küçük kız bir yandan gülüyor, bir yandan zıplıyordu.

- Sen bilirsin, küçük hanım... Oysa bütün yapman gereken benimle azıcık kestirmektir. Neyse bugün başka bir çocuk gelecek, onu götürüyüm bari pasta evime...
- Hayır, hayır! Ben yemek istiyorum o pastaları!
- Hepsini mi?
- Hepsini!
- Bu kadar çok pasta bulabilir miyim, bilmiyorum?
- Lütfeeeeen!
- Tamam... Ama bunun için dediklerimi yapman lâzım. Sana öğreteceğim gizli kelimeleri kullanmazsan pasta evlerine giremezsin.
- Tamam, tamam! Haydi söyle!
- Önce şu elimdeki anahtara bak... Bak nasıl sallanıyor, görüyor musun?
- Eveet! Çok güzel!
- Şimdi ona baktıkça pasta evlerinin rüyalarına doğru

kayırırsun, gözlerine uyku çöküyor, anahtara gitgide yaklaşırsun... Gitgide daha çok uykun geliyor...

- Evet, ev... hımı...
- Şimdi pastadan evdesin. Duvarlar ne kadar güzel, değil mi?
- Aaaa! Ama gizli kelimeleri söylemedim?
- Hışış Kimse duymasın bunu! Aslında gizli kelimeleri söyledin...
- Söyledim mi?
- Tamaaaaam... Şimdi eve bak bakalım.. Çevrende neler görüyorsun? Meselâ oyuncak bebekler var mı?
- Eeee.. Evet...
- Onları seviyor musun?
- Eeee.. Evet ama... onlara dokunmak istemiyorum.
- Neden canım? Seni korkutuyorlar mı?
- Eveet!
- Onlar? Canın mı yakıyorlar?
- Hayır ama...
- Ama?
- Ne zaman onları elime alsam...
- Alsan?... Ne oluyor canım?

O anda çocuğun sesi değişti. Sanki içindeki bir hoparlörden başka birinin sesi geliyordu:

“Bağlantı kesilemiyor, tekrar ediyorum, bilinçaltı bağlantı kesilemiyor. Bağlantı kontrolden çıktı, siteme kaçak giriş! Çocuk buraya geliyor, alarm! Bilinç sıfırlaması yapın...”

“Çocuğu öldürebiliriz! Bilincin tümünden kaybolmasına yol açabiliriz! Çok riskli!”

“Alfa Sentor, Homo sapiens gözlem terminali 5 671 445 B, etki alanı sekiz, bağlantı aracıyla temas! Ana gemiye yönelim! Zarar alanlarına yönlendirme, ana gemiyle temas engellenmeli! Tekrar ediyorum! “Zarar alanlarına yönlendirme!” Fiziksel acı sınırına ulaşılacak üzere, görüntü kapasitesi yeterli..”

Aniden çocuk kendi sesine döndü:

- Hayır! Oralara gitmek istemiyorum!
- Nerelele tatlım? Kim, seni nereye götürüyor?
- Gitmesem de görüyorum! Çok korkuyorum! Sanki o oyuncağın içinden bakıyorum! Çıkar beni n’olur onun içinden! Aaaa! Amca vurma ona, vurma, n’olur vurma!
- Kim? Neye vuruyor tatlım!? Sana mı vuruyorlar?
- O amca! Elindeki sopayla! Aaaaay! O yavruya vuruyor! O tüylü yavruya! Vurma amca, vurma!
- Başka bir oyuncak al eline o zaman?
- Hayır istemiyorum! Hepsini böyle bakıyor!
- Gene de bir dene?
- Peki.. Ama beni bırakma çok korkuyorum!

- Tamam canım, yanındayım...
- Tamam, aldım.. Aaaaay! Hayır, hayır! Vurma amca, vurma çocuklara, vurma!
- Tatlım gene mi?!
- O amca! Elindeki sopayla, boyunlarından ip bağlanmış çocukların sırtına vuruyor! Aaaa! Çıkar beni bunun içinden n’olur doktor teyze!
- Şimdi oyuncağı elinden atıp, dışarı çıkıyorsun, bu çok kolay, çünkü ben senin yanındayım.. Çıkınca çok hafifleyeceksin...
- Eveeet! Hatta.. Aaa! Uçuyorum! Altımda, koskocaman mavi bir top var! Bir de... İleride... Hani uzay filmlerindeki gibi benzer bir uzay gemisi var! Onlara yaklaşıyorum! Uçmak çok güzel! Onları görüyorum! Onları duyuyorum!

Sesi yine değişti:

“Çocuk, gözlem istasyonuna bilinç yaklaşımı gerçekleştirdi. Rüya kontrolü sonlandırması aşamasına geçin. Homo sapiens gözlem terminali, kullanım süresi bitti. Aracı terminaleri sonlandırın!”

Hemen sonra kızın sesi normale döndü:

- Bunlar ne demek doktor teyze?

O sırada doktor, gözünün kıyısına ilişen bir parıltıya irkildi. Bunun bir göz aldanması olduğunu düşünmek üzereydi ki... Duvara dayalı başka bir oyuncağın gözlerindeki parıltıyı bu kez açık seçik gördü. Gözle bir müddet parıldadı, bir televizyon ekranının test görüntüsüne benzer bir görüntü, geriye sayan sayılar eşliğinde belirdi ve sonra, söndü! Hemen ardından odadaki bütün oyuncak bebeklerin gözlerinde huzursuz edici bir vızıltıyla aynı parıltılar geçti, gitti.

Doktor, çocuğun ağzından çıkan son yetişkin sözleriyle bayılacak gibi oldu:

“Yeni Arz gözlem terminali Homo sapiens 5 671 445 B derin bilinç müdahalesi altında, ilgili gözlemlerin sonlandırılması, anı sıfırlanması...”

* *

- Sizce bitti mi doktor hanım?

Doktor, şaşkınlığını üzerinden atamamış, gergin bir halde gülümsemeğe çalışarak:

- Sanırım... Sanırım bitti...

Afşar ÇELİK
16/01/2007

(www.dusuncetarlasi-afsarcelik.blogspot.com adresinden alınmıştır.)

© Don Dixon 2005

ARIZA

Ekrem Kasım

ARIZA
1. Bölüm

Genç adam kapatıldığı hücrede, içi hava dolu şeffaf yatağına oturmuş, derin bir düşünceyle sigarasını içiyordu. Etrafa yayılan gri-mavi duman, bir an boşlukta kalıyor, sonra sessiz çalışan havalandırma nedeniyle kayboluyordu.

Ayağa kalktı. Penceresiz, ses geçirmeyen, parlak metalden duvarları olan küçük hücrede dolaştı bir müddet. Kafasında, bir sürü cevapsız soru vardı. Bir ara, bu düşüncelerinden sıyrılıp, devamlı kendisini takip eden kameraya baktı. Her hareketini kontrol eden bu kameranın, ana kumanda ve kontrol bilgisayarlarına, kapalı bir devre ile bağlı olduğunu biliyordu.

- Allah cezanızı versin! diye mırıldandı öfke ile. Ne biçim kanun bu?

İşlemediği bir suç yüzünden, tam oniki gündür bu küçük hücredeydi ve en son gördüğü tek insan da avukatıydı. Evet, bardaki adamla bir alacak nedeniyle tartışmış, doğrusu bu ya iyide dayak yemişti alacaklısından. Yediği bu dayaktan sonra o kadar insanın önünde "...Yemin ederim ki seni yaşatmayacağım, öldüreceğim" diye tehditle bağırıyordu adama.

Sonra öfkesi yatışınca, her şeyi unutmuştu. Çünkü çabuk öfkelenir, çabuk yatışırdı. Kin tutmayan bir mizacı vardı.

Oysa, o olaydan dört gün sonra, sabah işine giderken iki güvenlik görevlisi, adam öldürmek suçuyla, apar topar bu hücreye kapatmışlardı onu...

- Allah kahretsin! diye öfkelenmişti... Artık her şey avukatın elinde. Benim bu cinayetle hiçbir ilişkim olmadığını kanıtlayacak bir delil bulacaktır muhakkak.

İki gün öncesine kadar kendisine bir çok test uygulamışlar, bilincini, bilgisayarla tarayarak beyninin tüm hücrelerinde dolaşmışlardı. Sonuçta elde ettikleri verileri muhakeme bilgisayarına yüklemişlerdi. Şimdi yapılacak tek iş; suçlama delillerinin yüklendiği bu "MUHAKEME BİLGİSAYARI" na avukatının da toparlayacağı savunma delillerini yükleyerek sonucu beklemektir.

- Aslında tüm telaşım boşuna, diye düşündü adam. Bu cinayetle benim hiçbir ilişkim olmadığından daha sakin olmalıyım. Hem benim avukat gerçekten işinin uzmanı. Benim masumiyetime inanmamış olsaydı, bu davayı üstlenmezdi. Duyduğum kadarıyla da, tüm davaları kazanmış şimdiye kadar. Sanırım, ölen zavallının bir düşmanı vardı. Bizim bu kavgamızdan yararlanarak onu öldürdü. Suçu da bana yıkıma kalkıştı

Genç adam, bu düşüncelerle bayağı rahatlamıştı. Biten sigarasından bir nefes daha çekti, dumanını keyifle üfleyerek izmariti yere attı ve ayağının burnu ile ezerek söndürdü.

- Şu teknoloji harika bir şey! Suçlama delillerini "MUHAKEME BİLGİSAYARI" na yükle, sonra da savunma delillerini ver... Sonuçta kusursuz bir karar! Neydi o eskiden yapılan mahkemeler? Kim bilir kaç masum o ilkel yargı organlarının yanlış kararlarıyla ya ölüme mahkum edilmişler, ya da

yıllarca boşu boşuna hapislerde çürümüşlerdi. Yok efendim, hâkimin mantığıymış, vicdanıymış... Kanun kitaplarında bir sürü boşluklar! Oysa şimdi öyle mi? Milyonda bir hata bile yapmayan bu harika aygıt, hem zaman kazandırıyor, hem de masum olanların hak etmedikleri bir cezaya mahkum edilmelerini önüyor.

Adam, sanki düşünmekten yorulmuşçasına başını iki yana salladı ve:

- "MUHAKEME BİLGİSAYARI" nın suçsuzluğumu götseren BİLGİ İŞLEM KARTI ile, elimi kolumu sallayarak bu lanet hücreden çıkacağım. Sonra en yakın meyhaneye gidip, sızana kadar içeceğim! Allah'ın cezası bu yerde, tam oniki gündür hasretim içkiye!

2. Bölüm

Bilgisayar kontrollü kapı, tıslamaya benzer bir ses çıkararak yana kayd. Önce hücreye, parlak ve mor renkli elbise giymiş, beyaz kasklı ve elinde lazer tüfeği olan, iri yarı gardiyan girdi. Soğuk ve madeni bir sesle:

- Geriye gidiniz lütfen, avukatınız geldi! Diyerek lazer tüfeğini genç adama doğru uzatıp, sol tarafa çekildi. Avukat içeri girince, gardiyan tekrar dışarı çıktı ve kapı hemen arkasından aynı sesle kapandı. Kapanan kapıdan en ufak bir iz bile belli olmuyordu. Sanki parlak hücre duvarıyla bütünleşmişti

Avukat, 45-50 yaşlarında, oldukça yakışıklıydı. Mahkum, avukatı görünce, nedenini bilemediği bir heyecanla ürperdi bir an. Şimdi bir kurtarıcı gibi görüyordu onu. Şu anda avukatın ağzından dökülecek kelimelerdi tüm beklediği...

Sessizliği ilk kez avukatın birkaç kez hafifçe öksürmesi bozdu. Nihayet güç duyulan bir sesle:

- Ben... dedi... her şeyi denedim inanın!..

Genç adam bir şeyler anlamıştı, oysa inanmak istemiyordu. Avukat, yenilmiş bir savaşçı gibi ezgindi. İç cebinden çıkarttığı uçuk mavi renkteki bir kartı güçlkle uzattı adama. Mahkum, bir müddet avukatın elindeki bilgi-işlem kartına baktı, sonra ani bir kararla kapar gibi aldı kartı, bir solukta okudu... Bir sürü hukuki terimden sonra altta yazılı olanı görünce bir an dondu, şok oldu!

Okudu, inanmadı bir kez daha okudu:

"İDAMINA KARAR VERİLMİŞTİR!"

Kulakları uğulduyordu. Bir an ayakları titredi, daha fazla duramadı, şeffaf yatağa çöktü, adeta beyni durmuştu sanki, inanmıyordu.

Neden sonra avukatın konuştuğunu, kendisine bir şeyler söylediğini fark etti.

- İnan bana diyordu avukat... Seni suçsuz gösteren tüm bilgileri "MUHAKEME BİLGİSAYARI" na yükledim... Oysa anlamıyorum nasıl olur bu? Eskiden olsaydı, bir üst mahkemeye başvurulabilir, bu kararı bozurma yollarını bulurduk

mutlaka. Oysa bu bilgisayarın bir üst yetkilisi de yok. Kanun kararları kesin ve bozulmaz sayılıyor. Elini, mahkumun omuzuna koyarak:

- Üzgünüm, ben...

Çok sert bir hareketle, avukatın elini iten genç adam, hışımla ayağa kalktı ve:

- Ne diyorsun sen be adam? diye bağırdı. Üzgünmüş... Senin için konuşmak kolay, ölecek olan benim çünkü. Daha çok gencim ve işlemediğim bir suç yüzünden...

Birden büyük bir öfkeyle, parlak madeni duvara bir yumruk attı. Patlayan etinden fışkıran kan, duvara bulaştı. O anda hiçbir acı hissetmedi.

Tam oniki gündür bastırıldığı duyguları bendini yıkmış bir sel gibi, öfke ve gözyaşı olarak boşalıyordu artık.

- Neden Allah'ım? Senin bahsettiğin bu hayatı bir makine parçasının verdiği kararlar nasıl yok ederler? Haksızlık bu... Senin kanunlarına aykırı bir şey?

Avukat dışarı çıkmış, zavallı adamı kaderiyle yalnız bırakmıştı. Aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Kapının açılırken çıkardığı sesle kendine gelir gibi oldu. Hâlâ yerde diz çöker durumdaydı.

İçeri giren iri yarı iki gardiyan, adeta bir külçe gibi olmuş mahkumun koltuk altlarından tutarak kaldırdılar. Adan ağlamaktan şişmiş gözlerle yalvarır gibi baktı onlara... Güç duyulan bir sesle:

"Ben, masumum!" diye mırıldandı, sonra "...Neden" diye sordu. Oysa gardiyanlarda acıma yoktu! Olamazdı da... Çünkü onlar da birer makineydiler.

Adamı, boş bir çuval gibi çıkardılar hücreden. Sonra, sürükler gibi götürdüler uzun bir koridorda.

En sondaki kapının üstünde ışıklandırılmış, kırmızı bir yazı okunuyordu.

"ÖLÜM HÜCRESİ?"

3. Bölüm

Beyaz önlüklü iki teknisyen, iri yarı gardiyan-robotun beklediği ve üzerinde "MÜDÜR" yazan kapının önüne geldiler. Kısa boylu olanı, cebinden çıkarttığı bir kartı gardiyana göstererek:

- Haftalık bakım raporunu vermek için müdür beyle görüşeceğiz! dedi alay edercesine.

Robot, teknisyenin uzattığı kartı alıp, geniş kemerindeki bir yarığa soktu. İnceleme bittikten sonra, kartı tekrar iade ederken, madeni sesi ile:

- İşlem tamam. Lütfen gidiniz! Diyerek yana çekildi.

Tıslama sesi ile yana kayarak açılan kapıdan içeri girdiler. Büyük bir masada oturan müdür, önündeki renkli kağıtları

okuyup, bir şeyler yazmakla meşguldü. Girenleri fark etmiş gibiydi.

Yine kısa boylu olan teknisyen, geldiklerini belli etmek için bir iki sefer öksürdü ve:

- Şey efendim... Biz...

Müdür başını hafifçe kaldırarak gözlüklerinin üzerinden baktı gelenlere.

- Efendim, diye başladı teknisyen... Biz, "MUHAKEME BİLGİSAYARI"nın haftalık bakımını yaptık ve rapor verecektik.

- Evet ama çabuk olun, yığınla yapılacak işim var.

Bu kez uzun boylu olan teknisyen, elindeki planları müdürün önündeki geniş masaya yaydı.

- Bakın efendim, şu bilgi işlem ünitesinden sonraki kısım, yüklenen bilgileri hafızaya alır, yüklenen diğer tüm verilerle karşılaştırarak, yani muhakeme ederek bilgi kayıt ünitesine iletir...

Müdür, adamın sözünü keserek canı sıkılmış bir hareketle:

- Tamam tamam, kısaca sonucu söyle!

Müdürün bu hareketine bozulan teknisyen, planları tekrar toplayıp rulo yaparken:

- İşte efendim... diye izaha devam etti... bilgi kayıt ünitesinde bulunan entegrelerden birinde bir arızayı tespit ettik. - Peki, bu arıza sonucu ne olur?

Müdürün ilk kez meraklandığını gören diğer teknisyen bilgiç bir eda ile söze girdi:

- Muhakeme ünitesinden çıkan tüm bilgileri, bilgi işlem kartına ters olarak işler. Yani ters kararlar verir...

Müdür, birden hışımla ayağa fırladı:

- Allah'ın cezaları, daha önce neden söylemediniz bunu? diye bağırdı.

- Ama efendim haftalık bakımı henüz bitirdik ve biz...

Müdür onları duymuyordu bile. Sağ tarafında bulunan genel yayın diktafonuna basarak:

- Dikkat! Dikkat!.. Tüm personel!.. İkinci bir emre kadar bütün karar ve infazlar durdurulacaktır!.. Tekrar ediyorum..!

İnsanların yaşamı hakkında karar veren MUHAKEME BİLGİSAYARI arıza yapmıştı!

Oysa adam, özlemine çektiği o içkiyi bir daha içemeyecekti.

Ekrem Kasım

(Bu öykü Çağdaş Sanat Bilim-Kurgu dergisinin birinci sayısından alınmıştır.)